

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z odwołania U. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 lipca 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 maja 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) na rzecz adw. I. M. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu odwołującej się U. M.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w N. – Wydział Pracy Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 4 października 2012 r., IV U (...), oddalił odwołanie U. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w N. z 13 lutego 2012 r., odmawiającej ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawczyni U. M., urodzona 15 stycznia 1963 r., z zawodu nauczyciel, ostatnio zatrudniona jako wychowawca w internacie, posiada wymagany okres ubezpieczenia przypadający w ciągu ostatniego

dziesięciolecia przed datą złożenia wniosku o rentę. W okresie od 2 marca 2007 r. do 31 maja 2010 r. pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, a od 14 lipca 2010 r. do 21 stycznia 2011 r. zasiłek dla bezrobotnych. W dniu 9 listopada 2011 r. złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W oparciu o opinię biegłych sądowych lekarzy właściwych specjalności Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. Biegli lekarze sądowi – specjaliści z zakresu chorób wewnętrznych i kardiologii, neurologii, radioterapii i onkologii, oraz ginekologii i położnictwa – rozpoznali u wnioskodawczyni schorzenia, które nie powodują niezdolności do pracy.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożyła wnioskodawczyni.

Sąd Apelacyjny w (...) – Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 28 maja 2013 r., III AUa (...), oddalił apelację.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że z prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego, które Sąd Apelacyjny w pełni podzielił, wynika, że ubezpieczona jest zdolna do pracy. Ustalenia te zostały poczynione na podstawie opinii sporządzonych przez biegłych właściwych specjalności (lekarzy z zakresu chorób wewnętrznych – kardiologii, neurologii oraz radioterapii-onkologii i położnictwa-ginekologii), którzy dokonali wszechstronnej i wnikliwej analizy stanu zdrowia apelującej, stwierdzając w oparciu o wyniki przeprowadzonych badań i dokumentację lekarską, że zdiagnozowane u niej schorzenia nie powodują nawet częściowej niezdolności do pracy zarobkowej. Dokonane na podstawie tych opinii ustalenia pozwoliły Sądowi pierwszej instancji na niebudzącą wątpliwości ocenę, że wnioskodawczyni jest zdolna do pracy. Stan zdrowia wnioskodawczyni został prawidłowo oceniony i brak było podstaw do poddawania jej kolejnym szczegółowym badaniom, wobec przekonujących opinii lekarskich.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł w imieniu powódki jej pełnomocnik, zaskarżając wyrok ten w całości. Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie: 1) art. 379 pkt 5 k.p.c. w związku z art. 5 k.p.c. w związku z art. 212 k.p.c. i art. 378 § 1 k.p.c. w wyniku pominięcia przez Sąd drugiej instancji bezwzględnej przyczyny odwoławczej uwzględnianej z urzędu – nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji wskutek pozbawienia strony skarżącej możliwości skutecznej i

profesjonalnej obrony jej praw na skutek zaniechania pouczenia skarżącej o możliwości złożenia wniosku o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu w sprawie w sytuacji, gdy skarżąca swoim zachowaniem w toku procesu ujawniała nieznajomość reguł postępowania i nieporadność; 2) art. 368 § 1 k.p.c. w związku z art. 130 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. w wyniku zaniechania wezwania skarżącej do uzupełnienia braków formalnych apelacji, a to określenia zakresu zaskarżenia, zarzutów i wniosków dowodowych, co doprowadziło do nieprawidłowej kontroli orzeczenia Sądu pierwszej instancji i błędnego oddalenia apelacji, w oparciu o niepełny materiał dowodowy, z powodu nieudowodnienia okoliczności faktycznych żądania pozwu.

Konieczność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca uzasadniła tym, że w sprawie zachodzi nieważność postępowania oraz skarga jest oczywiście uzasadniona.

Pełnomocnik skarżącej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu oraz zasądzenie na rzecz pełnomocnika nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu.

Zdaniem pełnomocnika skarżącej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest konieczne, ponieważ zachodzi nieważność postępowania oraz skarga jest oczywiście uzasadniona. Sąd drugiej instancji nie uwzględnił z urzędu zaistniałej nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji, powstałej wskutek pozbawienia skarżącej możliwości profesjonalnej obrony jej praw z powodu zaniechania przez Sąd pierwszej instancji pouczenia skarżącej o możliwości złożenia wniosku o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu. Brak takiego pouczenia w sytuacji, gdy przeciwnikiem procesowym skarżącej jest profesjonalista, pozostaje w sprzeczności z zasadą równości stron w procesie, która stanowi element konstytucyjnej zasady rzetelnego procesu. Pełnomocnik skarżącej podniósł, że brak stosownego wezwania skarżącej do uzupełnienia jej pisemnej apelacji spowodował, że kontrola zaskarżonego apelacją wyroku dokonana przez Sąd Apelacyjny była iluzoryczna. Wady apelacji uniemożliwiały nadanie jej biegu bez jej prawidłowego uzupełnienia, ponieważ niewskazanie przez skarżącą zakresu

zaskarżenia, treści zarzutów i wniosków dowodowych uniemożliwia dokonanie prawidłowej kontroli orzeczenia w każdym przypadku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jednocześnie, zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw; w granicach zaskarżenia bierze z urzędu pod rozagę jedynie nieważność postępowania. Rozpoznanie skargi kasacyjnej w granicach podstaw oznacza związanie Sądu Najwyższego zgłoszonymi przez skarżącego zarzutami naruszenia konkretnie wskazanych przepisów prawa. Według art. 398³ § 1 k.p.c., skargę kasacyjną można oprzeć na podstawach: 1) naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, 2) naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. W każdym z tych przypadków konieczne jest wyraźne i jednoznaczne określenie przez skarżącego przepisów prawa, które – jego zdaniem – zostały naruszone, ponieważ Sąd Najwyższy dokonuje oceny zgodności z prawem zaskarżonego skargą kasacyjną orzeczenia tylko z punktu widzenia tych naruszeń, jedynie nieważność postępowania bierze pod rozagę z urzędu.

W rozpoznawanej sprawie jako podstawę skargi kasacyjnej wskazano jedynie naruszenia prawa procesowego, co oznacza, że skarga kasacyjna została oparta wyłącznie na podstawie naruszenia przepisów postępowania cywilnego. Oznacza to, że przedmiotem analizy – w razie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – mogłyby być tylko naruszenia prawa procesowego. W przypadku oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach naruszenia prawa procesowego (przepisów postępowania), konieczne jest wykazanie, że uchybienia te mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Wykazanie takiego wpływu powinno być połączone z zarzutami naruszenia przepisów prawa materialnego, które stanowiły podstawę prawną zaskarżonego wyroku.

Skarżąca przedstawiła dwie okoliczności mające uzasadniać wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania: nieważność postępowania i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy uznał, że żadna z wymienionych przesłanek nie została należycie wykazana.

Zgodnie z art. 398¹³ § 1 zdanie drugie k.p.c., Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania. Dotyczy to jednak tylko nieważności postępowania przed sądem drugiej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 1998 nr 5, poz. 81; OSP 1998 nr 5, poz. 93), a nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji oraz nieuwzględnienie jej przez sąd drugiej instancji z urzędu (art. 378 § 1 *in fine* k.p.c.), Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę tylko w granicach podstaw skargi kasacyjnej dotyczących naruszenia przez sąd drugiej instancji przepisów nakazujących uwzględnienie nieważności przed sądem pierwszej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 lutego 1998 r., II CKN 600/97, OSP 1999 nr 3, poz. 58). W rozpoznawanej sprawie zarzucane Sądowi drugiej instancji naruszenie między innymi art. 378 § 1 k.p.c., czyli nieuwzględnienie z urzędu nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji, nie stanowi o nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji. Nie można w związku z tym przyjąć, że skuteczną przesłanką skargi kasacyjnej (okolicznością uzasadniającą przyjęcie jej do rozpoznania) jest nieważność postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.). Sąd Najwyższy uwzględnia jedynie nieważność postępowanie prowadzonego przed sądem drugiej instancji, a nie ewentualną nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji, która powinna być zarzucana w apelacji albo rozważona z urzędu przez sąd w postępowaniu apelacyjnym. W wyroku z 28 marca 2012 r., II UK 170/11 (LEX nr 1171004) Sąd Najwyższy stwierdził, że rozpoznając skargę kasacyjną, nie jest uprawniony do badania – w ramach bezpośredniej kontroli – nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji. Takie badanie, mające charakter kontroli pośredniej, jest natomiast możliwe w sytuacji, w której skarżący w ramach podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. zarzuca sądowi drugiej instancji naruszenie art. 386 § 2 k.p.c. przez nieuwzględnienie nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji. Skarżąca w skardze kasacyjnej nie zarzuca

naruszenia art. 386 § 2 k.p.c. Z treści uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wynika natomiast, że powołuje się na nieważność postępowania przed Sądem pierwszej instancji, która nie została „uwzględniona” przez Sąd drugiej instancji z urzędu (art. 378 § 1 k.p.c.). Nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji nie może być przedmiotem analizy Sądu Najwyższego. Nie jest też okolicznością, która mogłaby przemawiać za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na marginesie należy jedynie zauważyć, że przedstawione przez skarżącą zarzuty co do nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji w związku z niepouczeniem ubezpieczonej o możliwości złożenia wniosku o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu (art. 379 pkt 5 k.p.c. w związku z art. 5 k.p.c. w związku z art. 212 k.p.c.) trudno byłoby uznać za uzasadnione. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że brak pouczenia strony przez sąd (przewodniczącego) w zakresie określonym w art. 5 i art. 212 k.p.c., może stanowić uchybienie procesowe w szczególnych okolicznościach konkretnej sprawy, nie może jednak być traktowane jako zaniechanie, które pozbawiło stronę, wbrew jej woli, możliwości podjęcia czynności procesowych, zmierzających do ochrony jej sfery prawnej, a w konsekwencji doprowadziło do nieważności postępowania (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 28 marca 2012 r., II UK 170/11, LEX nr 1171004, z 21 marca 2013 r., II CSK 322/12, LEX nr 1314144). W wyroku z 11 października 2007 r., IV CSK 174/07 (LEX nr 438145), Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że jeżeli powód, mimo swej niepełnosprawności, wykazał w dotychczasowym postępowaniu aktywność, a także znajomość prawa w stopniu wskazującym na umiejętne popieranie powództwa, to zarzut uchybienia przepisom art. 5 i 212 k.p.c., zawarty w skardze kasacyjnej, należy uznać za niezasadny. Z kolei w wyroku z 28 marca 2000 r., II UKN 426/99 (OSNAPiUS 2001 nr 16, poz. 523), Sąd Najwyższy uznał, że udział pełnomocnika w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych nie jest konieczny i dlatego niepouczenie strony o możliwości jego ustanowienia (z wyboru lub z urzędu) nie może być ocenione jako naruszenie przez sąd art. 5 w związku z art. 212 k.p.c. Wreszcie, w wyroku z 12 maja 1998 r., II UKN 42/98 (OSNAPiUS 1999 nr 9, poz. 319), podkreślono, że sąd nie jest obowiązany zwrócić stronie

uwagę na celowość ustanowienia pełnomocnika tylko z tego powodu, że rozpoznawana sprawa jest sprawą o ustalenie prawa do renty inwalidzkiej.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że powołanie się na rzekomą nieważność postępowania przed Sądem pierwszej instancji jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest nietrafne i nieskuteczne.

W rozpoznawanej sprawie nie występuje również druga z powołanych przez skarżącą okoliczności, a mianowicie oczywista zasadność skargi kasacyjnej.

W przypadku powołania się na przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżący powinien zawrzeć we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzut naruszenia przez sąd drugiej instancji tych samych przepisów, które wymienia w podstawach skargi. W niniejszej sprawie pełnomocnik skarżącej powołał się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na oczywistą zasadność skargi, nie odnosząc tego twierdzenia do naruszenia konkretnych przepisów. Uniemożliwia to Sądowi Najwyższemu ocenę tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest w związku z tym dotknięty wadami, które rzutują na jego merytoryczną ocenę, a jednocześnie nie podlegają usunięciu w trybie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Po pierwsze, teza o oczywistej zasadności skargi dotyczy prawdopodobnie oczywistego – zdaniem skarżącej – naruszenia przepisów postępowania, jednak nie zostało jednoznacznie określone, które przepisy prawa procesowego zostały w sposób oczywisty i rażąco naruszone. Tymczasem, zgodnie z utrwaloną linią orzecnictwa Sądu Najwyższego, skarżący, który powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, powinien we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odnieść się przynajmniej do niektórych przepisów prawa wskazanych w podstawach skargi kasacyjnej i wykazać ich oczywiste naruszenie.

Po drugie, zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, w razie powołania się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący powinien przytoczyć argumenty świadczące o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone nią orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy

prawa. Oczywiście naruszenie powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286).

Skarżąca nie przedstawia w uzasadnieniu skargi kasacyjnej przekonujących argumentów, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi w zasadzie powtórzenie zarzutów przedstawionych w ramach podstaw skargi kasacyjnej. Skarżąca podnosi, że „brak stosownego wezwania do uzupełnienia jej pisemnej apelacji, powoduje, że kontrola zaskarżonego apelacją wyroku dokonana przez Sąd Apelacyjny jest iluzoryczna” oraz że „wady apelacji uniemożliwiały nadanie jej obiegu bez jej prawidłowego uzupełnienia, ponieważ niewskazanie przez skarżącą zakresu zaskarżenia, treści zarzutów i wniosków dowodowych uniemożliwia dokonanie prawidłowej kontroli orzeczenia w każdym przypadku”. Chociaż skarżąca nie przytacza odpowiednich przepisów prawa, można przypuszczać, że ma na myśli przepisy postępowania powołane w ramach podstawy kasacyjnej, a mianowicie: art. 368 § 1 k.p.c. w związku z art. 130 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. Sąd Najwyższy nie dopatrył się jednak oczywistego naruszenia tych przepisów.

Apelacja jest zwykłym środkiem odwoławczym, nie jest środkiem zaskarżenia o charakterze tak sformalizowanym jak skarga kasacyjna, a to oznacza, że zarzuty naruszenia zarówno prawa materialnego, jak i prawa procesowego, nie muszą być przez stronę zgłoszone w ramach usystematyzowanych podstaw zaskarżenia i z powołaniem się na konkretny przepis prawa procesowego lub prawa materialnego, naruszony w toku postępowania lub w związku z subsumcją.

Dla wyznaczenia właściwego zakresu rozpoznania sprawy przez sąd drugiej instancji istotne jest wskazanie przez skarżącego w apelacji, jakie wady przypisuje przebiegowi postępowania przed sądem pierwszej instancji i czynnościom tego sądu związanym ze stosowaniem prawa procesowego oraz w jakim zakresie nie godzi się z istotą rozstrzygnięcia. Zaprzeczenie faktom ustalonym przez sąd pierwszej instancji i przyjętym za podstawę rozstrzygnięcia jest równoznaczne z postawieniem zarzutu, że sąd ten poczynił błędne ustalenia faktyczne w następstwie wadliwie zebranego lub wadliwie ocenionego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 marca 2012 r., IV CSK 366/11, LEX nr 1169840). W uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008 nr 6, poz. 55), Sąd Najwyższy przyjął, że sąd drugiej instancji jest nie tylko uprawniony, ale – jako instancja merytoryczna – ma nawet obowiązek ustalenia faktów, w odniesieniu do których ma być zastosowane prawo materialne. Sąd Najwyższy odwołał się przy tym do poglądu prawnego wyrażonego w uchwale składu siedmiu sędziów z 23 marca 1999 r., III CZP 59/98 (OSNC 1999 nr 7-8, poz. 124), zgodnie z którą ustalenia sądu pierwszej instancji nie są dla sądu drugiej instancji wiążące, a zatem obowiązek dokonania własnych ustaleń przez sąd odwoławczy istnieje niezależnie od tego, czy wnoszący apelację podniósł zarzut dokonania wadliwych ustaleń faktycznych lub ich braku.

Mimo że apelacja wnioskodawczyni została sformułowana w bardzo ogólny sposób, Sąd Apelacyjny dokonał analizy i oceny postępowania przed Sądem pierwszej instancji, stwierdzając, że z zebranego materiału dowodowego – w postaci trzech opinii sporządzonych przez czterech biegłych lekarzy właściwych specjalności – zgodnych w konkluzji co do braku niezdolności wnioskodawczyni do podjęcia zatrudnienia, Sąd Okręgowy wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Ustalenia dotyczące oceny niezdolności do pracy wnioskodawczyni zostały poczynione na podstawie opinii sporządzonych przez biegłych właściwych specjalności, którzy dokonali wszechstronnej i wnikliwej analizy stanu zdrowia wnioskodawczyni, wskazując w oparciu o wyniki przeprowadzonych badań i dokumentację lekarską, że stwierdzone u niej schorzenia nie powodują nawet częściowej niezdolności do pracy zarobkowej.

W rozpoznawanej sprawie nie zostało przez skarżącą wykazane, że w sprawie faktycznie występują przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Brak jest istotnej przyczyny do przyjęcia skargi do rozpoznania. Skarżąca nie przedstawiła wystarczająco przekonujących argumentów prawnych, które mogłyby skłonić Sąd Najwyższy do merytorycznego rozpoznania tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, przysługującego od prawomocnych orzeczeń merytorycznych sądu drugiej instancji.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach orzeczono na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).